

روایتی از آداب موجر و مستاجر در تهران قدیم

۲ آذر ۱۴۰۰ ساعت ۱۵:۴۱

تهران قدیم اثری است از مورخ و پژوهشگر شهیر کشور، جعفر شهری که در پنج جلد، با جزییاتی چشم گیر و منحصر به فرد، به تبیین حال و هوا و فضای تهران از دریچه ی تاریخ می پردازد. جعفر شهری در مقدمه کتاب طهران قدیم به مخاطب خود اطمینان می دهد که تمام مطالب این اثر، بر اساس واقعیت به رشته تحریر درآمده است و هیچ خدشه ای به صحت مطالب وارد نیست.

در تهران قدیم روابط بین صاحب خانه و متساجر از دیرباز تابع آداب و رسوم خاصی بوده است. به گفته جعفر شهری در کتاب طهران قدیم « صاحبخانه علاوه بر حق مالکیت که در جهت جزء و کل رفتار خود در خانه مختار است، بزرگ تر خانه نیز محسوب می گردد که امر و نهی مداخله در کارهای مستاجرین از حقوق مسلمه او به حساب می آید که هیچ کس بر روی دخالت های او حق لا و نعم نمی تواند داشته باشد، تا جایی که فحش او را مستاجر باید گل کرده به سر بگذارد که مخصوصا جلب رضایت زن صاحبخانه از امور واجبه هر مستاجر است که با کوچکی کردن ها و حرف شنوایی ها و انجام خدمات های به او این ارادت را به ثبوت برساند. دیگر مرد مستاجر هرگز اوقات روز نباید مانده باشد و شب دیرتر از ساعت مقرر به خانه نباید پا بگذارد و سربه زیری و چشم پآکی را نباید از نظر دور داشته باشد. مستاجر چه نمازخوان و چه نمازنخوان صبح و ظهر و شب وضو و نمازش از انظار دیگران نباید پنهان مانده باشد و روزهای ماه رمضان نباید بدون عذر شرعی باطل شده باشد و رعایت طهارت و تقوا را بیش از هر چه دقت نماید که زبان بستگی و شتر دیدی ندیدی در کار اهل خانه و سازش با دیگران باید سرلوحه تعلیماتش قرار گرفته باشد و...»

منبع: جعفر شهری، طهران قدیم، تهران، انتشارات معین، ۱۳۶۷، ص ۲۳۱

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/48573/آداب-روایتی-موجر-مستاجر-تهران-قدیم>